

10 SERIES

SUMARI

- CATALUNYA, UN PAÍS BILINGÜE?
- UN MÓN QUE XIMPLEJA.
- UN SOMNI DE ROSA.
- FANTASIES QUE NO HO SÓN.
- FUTBOL: INICI DEL CAMPIONAT.
- DIADA DE L'ONZE DE SETEMBRE.

FOTO H. PLANA

Setembre

Biblioteca Rafael Vilà i Barnils-Arbú

1351543271

FOTO GARRIGA

Camprodon, 15
ARBÚCIES (Girona)

ASSORTIT DE TAPES CALENTES
CAFÈ • BAR • SALA DE T.V. • DISCOTECA

MOBLES

pujadas tort

- TAPISSERIES A MIDA
- MOQUETES
- CORTINES

Anselm Clavé, 70 - Tel. 33.08.91 BLANES

CATALUNYA, UN PAÍS BILINGÜE?

L'escola d'estiu d'enguany, a Girona, organit-

zada pel Moviment de Mestres per a

una Escola de Catalunya, ha commemorat el

desè aniversari. El tema general ha girat entorn

de l'escola a Catalunya: entorn social, entorn educa

tiu i entorn cultural.

Concretament, el curset d'Escola Catalana, ha estat encaminat a fer una reflexió sobre la situació real de la nostra llengua. En aquest curset, -que anava a càrrec d'Enric Larreula- s'hi van tractar punts tan importants i problemàtics com són el bilingüisme i el decret de cooficialitat castellà-català a casa nostra.

Què entenem per bilingüisme? El que realment identifica i diferencia un poble dels altres és la llengua i la cultura, per tant un dels fets que ens fa catalans és el fet de parlar el català. Admetre que un poble pugui tenir dues llengües i dues cultures alhora és del tot impossible. Dues llengües i dues cultures diferents donen lloc a dos pobles diferents. Catalunya és un sol poble que té una sola llengua i una sola cultura: CATALANES. Catalunya no és ni serà mai un poble bilingüe.

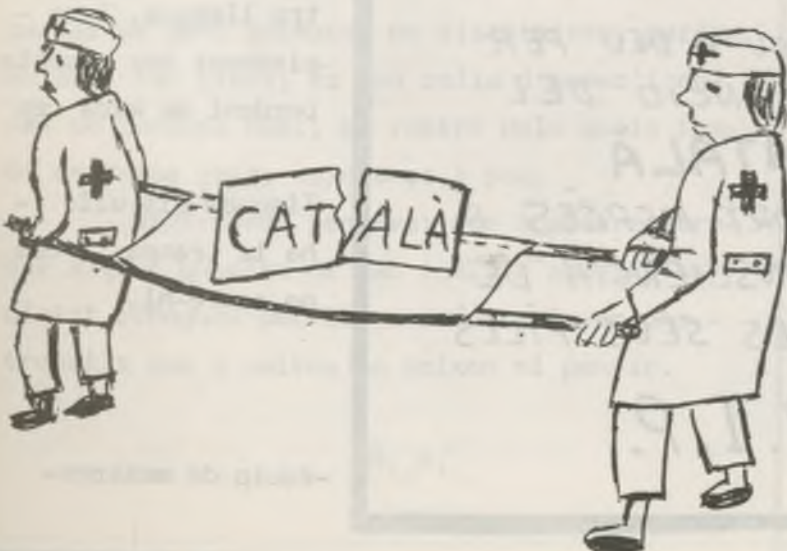
I de la cooficialitat què? L'article nº 3 de l'Estatut dóna els mateixos drets al català i al castellà com a llengües oficials a Catalunya, donant suport legal en aquest fals bilingüisme. És evident que mai no han pogut conviure dins un mateix poble dues llengües amb igualtat de condicions. Sempre n'hi ha una que domina l'altra.

Bilingüisme i cooficialitat han estat utilitzades pel govern, com a eines per a crear confusionisme dintre el mateix poble català, amb la finalitat d'introduir-hi -cada vegada més la llengua castellana en perjudici de la catalana.

I no fem afirmacions gratuïtes. Només cal arribar-nos a Barcelona i escoltar

quantes converses sentim en castellà i quantes en català. Tots sabem que en una conversa de quatre persones, havent-n'hi una de castellana la fem en castellà.

I tot això no seria cap problema ni representaria cap perill per a la nostra llengua si tots els que vivim a Catalunya, prenguéssim consciència que seguir aquesta tendència ens representa la pèrdua progressiva del català.

I si perdem la nostra llengua perdem la nostra cultura i darrera perdem la nostra identitat com a poble.

Evidentment ningú no vol això. Cal prendre mesures reals i ara mateix!

Nosaltres com a mestres veiem que l'escola hi té un paper decisiu. Cal fer ESCOLA CATALANA. No comprem els recels que encara hi ha per part de molts mestres i pares que no es decideixen a ensenyar EN català. Què esperem? Que ens donin permís? Si es perem massa potser farem tard.

Aquí no ens és vàlid el plantejament que diu que s'ha d'ensenyar en la llengua materna. Posem la possibilitat dels fills de castellano-parlants que a l'escola - se'ls ensenyés en castellà, no s'arribarien a integrar mai a la terra on viuen. No podríem dir que són catalans perquè no assimilen la cultura catalana en tots els seus aspectes, ni tampoc no podríem dir que són andalusos, castellans..., perquè no viuen en cap d'aquestes terres. Serien estrangers a la seva terra.

I per altra banda tampoc no ens creiem allò que diuen que no hi ha llibres - per ensenyar en català. N'hi ha un bon reguitzell i per a tots els cursos.

Un altre element de normalització de la nostra llengua seria la TELEVISIÓ. Així com hem dit que cal fer escola catalana, també diem que cal tenir una televisió catalana; i no ens hem de conformar amb aquest tercer canal que segons diuen ens arribarà un any o altre. Que si encara no el tenim és perquè el govern central sap molt bé que la televisió és una eina de manipulació, és a dir un escalfacaps, que li serveix per continuar infiltrant, d'una manera indirecta, la cultura castellana a casa nostra.

Només falta que prohibeixin una cosa a una persona perquè aquesta tingui més curiositat per ella. Això mateix és el que ens ha passat aquí, anys enrera se'ns prohibien coses que ens
lans, però el poble
manera o una altra
Ara ens han donat -
cialitat de la nos
ens adonem que, pre
legalitat ho estem
mica.

Alerta!
oberts, que aquí hi
de vigilar molt de

PREGUEU A DÉU PER
LA DEFUNCIÓ DEL
CATALÀ
HA MORT MERCÉS A
LA INCONSCIÈNCIA DE
TOTS ELS SEUS FILLS
R. I. P.

feien sentir cata-
seguia fidel, d'una
a la seva identitat.
un Estatut i una ofi
tra llengua, i no -
cisament per aquesta
perdent de mica en

Tinguem els ulls -
ha la trampa, i hem
no caure-hi.

-equip de mestres-

TOTS HI TENIM VEU:

NOTA:

CREU ROJA a un que no dóna la cara.-

Degut a no tenir coherència i a demostrar un desconeixement molt gran de la nostra Institució, preferim no contestar l'escrit anònim que va aparèixer al darrer número de Perxada, de difusió gratuïta i amb una tirada més de tres vegades superior a les normals, que són de pagament.

Estem oberts a tothom que desitgi informació i naturalment acceptarem sempre tota crítica constructiva destinada a millorar el servei a la nostra comunitat.

Assemblea Local de CREU ROJA

GUSPIRES

Vaig pel carrer. Un grup de mares joves porten els seus infants amb el cotxet, van a buscar el sol i l'aire esplèndid i respirable en alguns llocs de la nostra Vila, perquè encara té bocins deliciosos, plens de llum. Els ulls i la faç d'aquelles mares reflecteixen esperança, joia i pau, i ho volen trasmetre a la vida de llurs fills.

Tot caminant arribo als baixos de la rectoria, és dijous, i des de fora es nota un parlar de gent animada, no discuteixen, parlen en pau, fan plans; és una colla d'homes i dones de tercera edat, el rostre dels quals també expressa joia, esperança i pau.

Dintre meu pensava: que formós es trobar alguna guspira de pau enmig d'aquesta societat remoguda per les rencúnies i per uns treballs que a voltes no deixen ni pensar.

M. R.

NOTES DE PERXADA

- 1.- Perxada no es fa responsable ni sotascriu cap dels articles o treballs que s'hi publiquen, tret de l'editorial, i ofereix les seves planes a totes les crítiques i comentaris que es facin sobre el seu contingut.
- 2.- La revista resta oberta a tothom i convida al diàleg, la discussió i a la llibertat d'opinió, sense cap més límit que la correcció i el respecte entre els opinants.
- 3.- Publicarem íntegres o la part essencial, si són molt extenses, de les cartes que ens arribin amb la deguda identificació -nom, adreça i número de carnet d'identitat- si bé respectarem els pseudònims que se'ns proposin. Recomanem als lectors que s'esforcin en reduir l'extensió de llurs cartes: com més breus, més probable serà que puguem publicar-les íntegrament.

NATURA

Article 1er

L'ARBOÇ

En parlar d'Arbúcies m'agrada associar el seu nom al de l'Arboç (*Arbutus unedo*), arbre de 2 ó 3 ms. d'alçada que viu als alzinars i les suredes de no gaire densitat.

L'Arboç és un arbre amb la fulla verda tot l'any, sovint poc desenvolupat i d'aspecte arbustiu. Les seves fulles s'assemblen a les del Llor, però són una mica més petites i tenen el pecícol més curt. Són lluent i dures, amb el marge finament dentat.

A finals d'estiu, apareixen unes flors petitones i blanques, fent ramells curts que pengen al capdamunt de les branques. Aquesta flor, que te forma d'olleta, la veureu tota la tardor, fins a començaments de gener.

El fruit és una baia esfèrica d'uns 2,5 cms. de diàmetre, coberta de petites verrugues. Un cop madur és de color vermell. La seva polpa és de color groc i és comestible, però té un gust farinós i és un xic dessaborida. Aquests fruits són més bons en tornar-se un xic tous, car llavors són més dolços i contenen una mica d'espirt de vi (0,5%).

Amb tot aixó, no convé fer-ne un abús, ja que arriben a emborratxar i a donar malt de cap. Recordem que els llatins l'anomanaven "Unedo", que ve de "unus edo", que vol dir "menjar-ne un", recomanant així que hom no en menjés pas gaires.

L'Arboç ha estat un arbre molt apreciat, sobre tot a l'Edat Mitjana, car tot ell pot aprofitar-se. Les fulles i l'escorça són utilitzats en medicina. L'escorça conté fins un 36% de substàncies tàniques, que varen fer que els nostres avantpassats l'empressin per l'assaonament de les pells. El fruit serveix com aliment i també per a fabricar un vinagre fort, de color vermell. I la fusta no deixa d'ésser un combustible prou acceptable.

Les fulles i l'escorça tenen propietats astringents i s'empren per a combatre les diarrees. Dioscòrides, durant el segle primer de Crist, va donar la següent fórmula: "fer bullir durant 15 minuts 1 unça de fulles o d'escorça seques en un litre d'aigua i deixar-ho refredar. D'aquesta tisana cal pendren 3 o 4 tasses al dia si la diarrea és forta i una tassa en dejú si és més suau".

Ultra la propietat esmentada, la mateixa tisana preparada amb 1/2 unça de fulles o d'escorça, serveix per a guarir l'inflamació de la bufeta.

La flor de l'Arboç té una substància anomenada "arbutina" que fa que la mel que les abelles en treuen tingui un regust amarg.

Per a trobar l'Arboç, avui dia, cal cercar-lo als indrets amagats de les nostres su-
redes. Amb tot aixó, dins de la Vila, en podeu trobar un parell de molt bonics a l'
entrada del "racó del arboços".

Cal suposar, doncs, que en el seu inici la Vila d'Arbúcies fou instalada en un indret
on els arboços hi creixien amb una abundor i amb una ufanor que avui ens són descon-
gudes.

Arbúcies, setembre de 1980

GERMAN ALVAREZ

Catedràtic de Ciències Naturals.

notes

Salvador Codina

I. Capitalisme.- Fa temps que es parla de crisi econòmica. D'ençà de la primera
alça important de preus del petroli (1973), quan els mecanismes econòmics no
funcionen ja a nivell general ja a nivell particular, es carrega a la crisi -
energètica la culpa dels daltabaixos. És cert que hi ha crisi econòmica, que
a l'Estat espanyol hi ha un 12% de parats, que moltes empreses se'n van a
l'aigua. Però, us heu fixat que hi ha un tipus d'empresa que té un desenvolupament
fenomenal? Les empreses de mecanismes de seguretat tenen actualment -
una gran expansió. Si un analitza aquest fenomen, es troba amb una situació
ben curiosa: la crisi del capitalisme dels països occidentals deixa molta -
gent sense feina i molts joves no troben el seu primer treball; com a conse-
qüència, hi ha un augment general de la delinqüència i la inseguretat ciuta-
dana; d'aquí ve que els que tenen -encara que només sigui una feina estable-,
busquin i esperin nous mitjans per a mantenir la seva tranquil·litat de posei-
dors; lògicament en aquests hi ha uns potencials compradors de seguretat. El
sistema econòmic occidental -el capitalisme-, que es basa sobre la llei de
l'oferta i de la demanda, és a dir, és un sistema de mercat, corre de pressa
a satisfer aquesta demanda desenvolupant mecanismes i serveis de seguretat.

II. Sobre cultura.- Tota comunitat, per petita que sigui -des de la família a la
nació- crea entre els seus membres vincles de tota mena, econòmics, afectius,
... Són uns vincles culturals. Aquí no es tracta de la cultura dels llibres
sinó de la cultura viscuda, cultura que es manifesta de múltiples formes, des
de la manera de cuinar a les danses, de les creences als jocs i les diversions.
Cada família, cada poble... té la seva manera de fer les coses. I aquesta
manera de fer constitueix la seva modalitat cultural.
El tarannà modern, la facilitat de les comunicacions, la influència de la te-
levisió, l'americanització del món, porta cap a una pèrdua, oblit o degeneració
d'aquestes formes culturals, i paulatinament tots ens anem familiaritzant
amb una manera de fer estàndard, uniformes, on no hi caben elements creatius
sinó que tot ja ve pautat des de fora. Per això és tan important conservar o
recuperar formes de vida dels nostres avantpassats. A tots els pobles i ciu-
tats s'haurien de crear grups de recerca per a recuperar i mantenir aquesta
cultura popular.

El nostre ahir

L'arbucienc Sr. Pere Roca i Pla, ens ha facilitat una colla de detalls sobre anècdotes protagonitzades per certs personatges faceciosos que existiren a la nostra vila i que si bé son prou conegudes per la majoria de la gent gran, crec que serà bo de reproduir-ne algunen aquest espai, per la curiosa forma del seu comportament dintre la societat en que vivien.

Es ben sabut que hi havia a Arbúcies una cobla dirigida per F. Riumalló, L'Arbuciencia, que era com una fusió de les dues antigues que molts anys enrera existien a la vila, fundades per uns mestres vinguts de Barcelona, en Vilaró i en Gusch, que també dirigien dos cors, promocionats per ells mateixos. Aixó fa pensar que en aquell temps tampoc no estaven gaire encantats. Almenys tocaven, cantaven i feien ballar i escoltar.

Doncs, seguint el Sr. Pere Roca, diu que un componet de L'Arbuciencia, un home sacerdot, de mitja talla i que passava dels 50 anys, que tocava el tible i que encare que no fos molt brillant se'n sortia força bé, era conegut amb el nom de PAU NO-SOPARÁS, i era un xic fet a la seva i tenia les seves genialitats que de vegades presentaven un lleu matís grotesc. I que en certa ocasió i en motiu de la festa major de Susqueda, que s'escau el 22 de gener, aquest poble va contractar la cobla L'Arbuciencia per amenitzar unes ballades de sardanes i el ball tradicional. Segons sembla, anaren a Susqueda passant per La Cellera i un xic més amunt d'aquesta població hagueren de seguir a peu darrera un matxo que els portava els instruments. El cel estava mig cobert de núvols que hom podia considerar-los sense malícia. En Pau No-Soparás, en sortir de La Cellera va pronosticar que es mullarien. Ja des de la sortida d'Arbúcies va mostrar-se emmurriat. Es veu que aquella anada a Susqueda i amb aquelles condicions no li queia gaire bé. Hem de convenir que el temps va donar la raó a en Pau, encara que no tota, ja que si bé van caure quatre gotes, que va obligar els músics a aixoplugar-se en una masia de la vora del camí, la cosa no va durar més enllà d'un quart i el cel va presentar-se, després, amb un aspecte benigne. Els benemèrits músics reprengueren la marxa a peu, llevat del nostre personatge, que s'havia ficat al cap que tornaria a ploure a no trigar gaire, i no hi va haver maneres de fer-lo seguir, i va romandre assegut en un escó prop de la llar de foc, ja que de veritat, feia molt fred.

Quan per fi en Pau es decidí a continuar el camí ja havia passat ben bé una hora i fou quan es va ben assegurar que no hi havia cap perill de pluja en veure el cel gairebé sense cap núvol. No obstant aixó, i com que en cara li durava la tossuderia, no s'hi llança pas gaire a la valenta, sinó ara un pas ara un altre i quan hi arribà ja eren les dues toques i els seus companys es trobaven tocant les últimes notes de l'última sardana de les quatre que componia l'audició matinal estipulada. En Pau, tot pansit, va anar a l'encontre dels seus col·legues, que el reberen, és clar, amb cara de pomes agres i n'hi van dir quatre de fresques. Aquesta facècia trascendí al poble d'Arbúcies, el qual ben aviat en va fer una cançó que deia amb una tonada actualitzada: "Un dia anant a Susqueda, ja us diré el que va passar, Cotilleta, cotilleta. Va ploure una miqueta i en Pautet es va espantar, Cotilleta, cotilleta... d'en Pau No-Soparás".

I diu que aquesta corranda es va propagar tant que el nostre home, avergonyit davant del poble, va desaparèixer i mai més ningú el va veure.

DIA DE FESTA A LA CIUTAT

Poc a poc, el dia, es desclou com una flor lluminosa, en un clima de sensacions de festa. Tot, desperta pausadament, sense pressa, amb un ritme suau, amable. Arreu traspuia un hàlid d'opulència i de despreocupació. Les campanes, espargeixen pels àmbits, ressonàncies de litúrgia. La gent matinera, curiosament endiumenjada, transita pels carrers en calma, empesa per llurs dalers espirituals o materials. Alguns, es fonen al dintell d'una església, d'altres, són engolits per un vagó del tren, ple de brogit i xerradissa, o bé es confonen entre la munió de cares alegres i il·lusionades, de l'autocar majestuós, que s'espera a la porta de l'entitat, o bé arrant de la vorera d'una ombrívola i arrecerada placeta, com una falaguera promesa del gaudi d'unes rutes delitoses. Per l'espai, llepant un sol rimicer, tebi i manyac, passen ramades d'ocells enjogassats, encandalitzant l'àmbit.

Cotxes matiners, passen espaiats, i s'esmunyen accelerats carrers enllà, cercant la carretera que els menarà vers la cita de la masia, o bé, de la pineda ombrívola, o de la platja assolellada, o al redós del llac petit, d'aigües tranquiles y manyagues.

Poc a poc, el deixondiment de la ciutat s'accentua. Ja no són aquells escadussers vianants adelerats, ja el carrer inundat de llum radiant, ofereix la presència, gradualment més nombrosa, de gent endiumenjada, que deambula indolenment, sense pressa, o bé, aquells que van a la recerca de l'esmorzar, a la xarcuteria o lleteria més propera.

El sol, ja ho inunda tot. D'algunes finestres obertes, s'escapan les estridències de la ràdio d'un programa matinal, d'anuncis, crits i sorolls, en intenció de música. A algunes llars, mentre el cap de casa s'entreté repassant el diari, mentre de tant en tant, entrelluca el rellotge, pensant en el partit matinal de futbol, la seva muller, s'apressa en l'abillament de la quitxalla, els quals acompanyaran inevitablement al pare, a la competició esportiva. En plena migdiada, de les finestres obertes de les cuines, néixen olors prometedors de suculentos condiments. Després, finits els esbarjos esportius, o bé la passejada matinal, els carrers es poblen de gent, amb el consuetudinari paquet de les postres. Es una hora que els carrers es troben alleugerits de la càrrega feixuga del trànsit. Els cotxes, passen espaiats, i fins hom accepta, com una nota tolerable per consuetudinària, el voluminós autobús, encara que recordi les jornades treballoses dels dies feiners. La presència d'un ocasional camió, dona una nota discordant, i és com una profanació per l'àmbit d'agusta festa.

Les terrasses dels bars, es troben animades. Es l'hora de l'aperitiu. Després la gent es diluira, i hom servirà els darrers vermuts i també els primers cafès. Quedarà establerta una pausa. Pels carrers, hi transitaran comptades persones, i els cotxes hi passaran més espaiats que mai. A mitja tarda, la reaparició de la gent es farà notable i a mesura que transcorrera el temps, es duplicarà i es triplicarà, fins a constituir una mobible munió que envairà els cinemes, teatres, pistes de ball i camps d'esports. Als carrers domina el brogit. Es viu, un clima de festa major. La concurrència en els bars i a les seves terrasses, més que mai és intensa. Al seu interior, hom contempla un partit de futbol o de bàsquet televisats, mentre n'hi ha que passen l'estona, barrejant daus o cartes.

PERE ROCA I PLA.

Ens sap greu no poder reproduir íntegrament aquest treball, però la manca d'espai s'ímposa. No cal dir que agraim aquesta col·laboració.

L'equip de redacció

UN MÓN QUE XIMPLEJA

En finalitzar la darrera Gran Guerra, el món, cansat i desfet per la terrible tragèdia, va deixar anar un sospir profund de dol i d'esperança. L'ocell de la Pau, amb l'ala desplumada pel frec de la darrera canonada, recomençava el vol sobre el camí de la convivència, i tots els homes, creients o no, van aixecar al cel incendiat una mirada de recel i d'esperança: "Gracies a Déu !!".

Mentre va durar la coïssor de la gran llaga, els vencedors, en una abraçada de plàtonica falsedat, van repartir-se el botí: hom va presentar factures i va cobrar deutes. L'Imperi Britànic va ésser enterrat pomposament, i els russos i els americans van repartir-se el món amb tota la barra: com una poma podrida. La justícia dels vencedors va passar per la pedra els responsables de més gruix: el patrimoni íntim de les grans nacions fou repartit, i trocejada la llar immensa i anònima dels vençuts: pàtries perdudes, famílies inmolades, presents angoixosos i futurs incerts.

Per causa de la magnitud total de la tragèdia, tot el món va convertir-se en víctima; i, per bé que al capdavall de molts esforços, reviscolaren les aparents nacionalitats, el cas és que tant els ianquis com els russos van quedar-se seguts comodament a la cadira de la seva respectiva victòria, des de la qual encara segueixen dominant descaradament el propi feu, tot satelitzant a aquells països que, per raó de llur geografia i de llur història, segueixen lligats a la seva voluntat.

Per càstic, però, l'un i l'altre s'han fet presoners de la mateixa por: ja fa anys que vénen preparant llur enfrontament, a la terra, al mar i l'espai; i, amb tanta sanya, que tot allò passat resulta poca cosa, si hom ho compara amb el cataclisme que s'acosta. Es en vá que les nacions del tercer món s'esverin des de llur àrea de fam i empobriment; que els esclaus del sub-desenrotllament, des del seu angle victimari, refusin amb la seva mà neutral aquell apoi que sol·licita l'altra mà mendicari, tota vegada que tant l'un com l'altre dels dos colossos venen convertint-se en pops succionants i terribles. Es cosa ben sabuda que als rics no els hi costa gaire de refusar el consell de Déu. O, si no, que ho diguin tots els pobles que viuen de mig món per avall, i que la passen ben magra.

Recentament, el diari barceloní "La Vanguardia" va publicar una dada estadística, terrible i impresionant: el total de les aportacions mundials per a mantenir la petita guerra actual i per a preparar la futura, és:

- Per cada minut: 1.000.000 de dòlars = 70.450.000 pessetes.
- Per cada dia: 405.792.000.000 de pessetes.
(quatre-cents cinc mil, set-cents noranta-dos milions).
- Per cada any: 148.114.080.000.000 de pessetes
(cent quaranta-vuit bilions, cent-catorze mil, vuitanta milions).

Una ximpleria, pel que pot veure's. Una ximpleria, amb l'import de la qual podria dur-se la pau als quasi mil milions de persones que passen gana. O salvar els milers i milers que la fam mata cada dia.

RAFAEL VILÀ I BARNILS.

LA GABELLA

L'exposició d'objectes antics a la Gabella ha estat un èxit sorprenent i alhora encoratjador, tant per la quantitat i la diversitat de material que s'hi ha recollit, com pel nombre de vi sitants que ha tingut.

L'èxit es deu sens dubte, a la col.laboració de totes aquelles aquelles persones que han deixat exhibir els seus objectes o bé n'han fet donació, pensant ja, en el futur Museu Etnològic del Montseny, que s'instal.larà a la Gabella segons marca el projecte que ha elaborat l'arquitecte municipal Sr. Cervera i, que durant els dies de l'exposició ha estat presentat al públic, projecte que preveu a més a més la ubicació d'una sala d'exposicions, - una sala de conferències, centre - d'exposicions d'estudis i biblioteca i despatxos per entitats.

Per dur a terme l'esmentat projecte, l'Excel.lentíssima Diputació de Girona es fa càrrec del 50 % del cost total de l'obra, la resta depèn de la col.laboració de tots.

De nou s'han tornat a reprendre els treballs de reconstrucció, tot aquell qui vulgui aportar el seu ajut econòmic o personal pot adreçar-se a la Conselleria de Cultura de l'Ajuntament o bé a Joan - Illa i Salvador Tort.

ANGELA MARIA

avis

El 13 d'aquest mateix mes de setembre, a les nou del matí, sortia de la Plaça de can Reus, camí de Besalú, el tercer dels autocars, ofets per l'Ajuntament a la gent de la tercera edat.

Amb 60 jubilats i una alegria de les més sanes fèrem un recorregut d'allò més agradable.

Cal remarcar que tan acollidors com el majestuós pont que en arribar a Besalú ens saludava i ens convidava a entrar dins del poble, ho són el jovent que ens oferiren la seva companyia per visitar tots els racons interessants tot fent-nos les explicades corresponents.

A la tarda i després d'un bon dinar, ens encaminàrem cap a Banyoles per passar-hi unes hores molt divertides tot passejant amb vaixell per tot el llac.

Amb la tristor que el dia s'acaba, però amb la joia d'haver passat un dia agradable tornem cap a casa, amb ganes de tornar-hi com més aviat millor.

Per la meva part ho espero amb il.lusió.

QUIM

Regidor de Salut Pública i
Qualitat de la Vida.

EL LLENGUATGE

POPULAR RECOLZAR I DONAR SUPORT

-En el número del mes passat, dèiem que cal bandejar els verbs "apretar" i "sentar-se". Aquest mes n'escollim un altre de molt corrent: "apoiar" o "apoiar-se", que també hem d'evitar.

- "Apoiar" és usat normalment amb algun d'aquests dos valors principals:

1/. "Apoiar-se" una persona o una cosa sobre una altra.

2/. "Apoiar" en sentit de fer costat, i de sostenir.

-En el primer cas, en comptes de "apoiar-se", podem dir: *recolzar-se, repenjar-se, descansar, recolzar, reposar, etc.*- Exemples:

No et recolzis a la barana, que t'embutiràs el vestit.- No us repengeu a l'aparador.- L'escala recolza en una paret.

-En el segon cas, en lloc de "apoiar", podem dir: *abonar, donar o prestar suport, protegir, fer costat, adherir-se, sostenir, etc.*, però no: recolzar. Exemples:

Hi ha persones influents que abonen aquesta candidatura.- Aquell partit donarà el seu suport a la Generalitat.- Subscrivim plenament la seva iniciativa, ens hi adherim.- Nosaltres sempre li hem fet costat-

-Com podem veure, malgrat la rastejera de verbs enumerats en aquest segon cas, no hi ha inclòs el verb recolzar, ni el seu derivat recolzament, ambdós molt sovint utilitzats quan es tracta d'evitar els castellanismes "apoiar" i "apoi".

-El que s'hauria d'evitar rigorosament, doncs, és dir que hem recolzat una persona, o que recolzem les seves paraules, o la seva actitud. Si estem d'acord amb algú, amb el que fa o amb el que diu, podem dir que l'abonem, que donem o prestem suport a les seves paraules, que ens hi adherim, que li fem costat. Però sobretot procurem evitar l'ús excessiu i inadequat de recolzar i recolzament.

J. AULEDAS

LA REOBERTURA

Cal incloure un barbarisme en el diccionari-de-léxics-polítics-del-moment on ja hi figuren expressions de tots conegudes-per matxacades- i que en un ordre cronològic es poden destacar per mèrits propis: Imperi, Contuberni, Subversió, Reserva-espiritual-d'Occident, Conspiració pagada-per-l'Or-de-Moscou, Idiosincrasia, Conjuntura, Democràcia, Ruptura, Continuitat, Reforma, Consens,...

"Le dernier crit" que els mitjans de comunicació hem-donat-a-llum (oi que queda bonic aixó de donar-a-llum i no / dir "hem parit" tan propi de la premsa canallesca) una paraula treta del "dictionnaire" dels gavatxos i que s'escriu RENTRÉE-sobretot sense oblidar l'accent de la É del mig-, i que ara i ací se li dóna el significat de reobertura o obertura de la tasca-executiva-parlamentària de la nostra classe política després de les vacances d'estiu.

Però s'ha escrit i llegit tant RENTRÉE per ací i RENTRÉE per allà que el terme s'ha popularitzat i ja es parla de la RENTRÉE de la lliga de futbol, de la RENTRÉE dels col.legis, de la RENTRÉE de les cues del bus, de la RENTRÉE de la temporada de teatre, de la RENTRÉE de la RENTRÉE..., i esperem que no s'arribi a parlar de la RENTRÉE del trenta-nou després de cinc anys de "vacances démocratiques". PUIGVÍ I FUNOLLET

TRADICIO TEATRAL ARBUCIENCA

Arbúcies ha estat sempre una població seriosament vinculada a l'art de Talía, amb un seguit d'actors que a més a més de complaure a l'afició local han deixat constància i bon gust arreu on han actuat, ja que no solament s'ha procurat de quedar bé artísticament, sinó que podem vanagloriar-nos de que en moltes poblacions s'han repetit visites amb actuacions un any rera l'altre.

Fa una colla d'anys, més de mig segle, que el quadre escènic del Patronat del Centre eren rebuts entusiàsticament a Sant Andreu, on s'els representava tant escènicament com coralment un seguit d'obres teatrals que mereixien l'aprovació unànime del sel.lecte públic que omplenava la sala d'espectacles de l'esmentada ciutat.

Alguns d'aquests veterans actors ja han desaperagut i els que queden recorden encara amb melangia aquells temps passats a l'ensem que podem agrair-los-hi que han deixat rera seu una continuació a generacions posteriors que al llarg dels anys, com ells feren, han sapigut portar també el bon nom d'Arbúcies a poblacions com són: Palafrugell, El Vendrell, Vilafranca del Penedés, a l'illa de Menorca amb una setmana d'actuació i estada a la mateixa, com també a Andorra i per descomptat a poblacions veïnes d'Arbúcies.

Enguany cosa inèdita per als actors locals, es féu amb motiu de la Festa Major una actuació a l'envelat que per el nombre d'assistents a la mateixa, podem dir satisfactòriament que cap grup escènic local havia actuat davant de tan nombrós públic, que al llarg de la funció va demostrar-los-hi la seva extraordinària simpatía i entusiasme amb un sens fi d'aplaudiments.

Tots els que actuaren després de molts anys que no trapitjaven cap escenari, ja que per diferents circumstàncies havien deixat de fer teatre; aquesta vegada simplement els impulsà a actuar l'esperít de col.laborar al programa de la Festa Major i proporcionar per primera vegada en un envelat d'Arbúcies un espectacle de caire local, en la primera nit de la Festa.

Generalment durant el transcurs de la vida es donen casos ben curiosos tant es així que m'agradaria ressaltar que entre els actors va donar-se la coincidència que els fills de dues actrius, els fou possible veure actuar per primera vegada les seves mares; una filla que actuava conjuntament amb el seu pare al qual no havia vist mai fer teatre i finalment dos avis, els nets dels quals, si no s'hagués fet la representació per als menuts en una hora intempestiva, podien també veure'ls actuar per primera vegada.

No cal dir que tots ells han demostrat un gran entusiasme i amor propi digne de tenir en compte i al mateix temps agraiexen les mostres de simpatía que els assistents els dispensàren, al mateix temps que els plau poder dir a tan distingit públic que teatralment parlant han demostrat, a pesar d'alguns, que encara no han dit la seva última paraula.

JOSEP GUÀRDIA.

tot xecant

En Casellas ens acull d'una manera tot casolana; ens ofereix galetes i el porró, mentre ens ensenya el menjador replé de quadres.

Quan se n'adona del cassette, fa una ganyota i ens diu: "No em fa gaire gràcia aquest invent, soc un tipus molt rural i aquestes coses m'atabalen".

Envoltats de pintures, l'ambient ens és del tot propici per començar la xerrada...

- *La darrera exposició que has fet va ser la d'Arbúcies, el dies 25, 26 i 27 de Juliol Quina i on va ser la primera?*

La primera va ser l'any 1973, per les Enramades; fins llavors només havia exposat algun quadre de manera esporádica, junt amb altres pintors.

- *Quin es el quadre que recordes amb més estima?*

(Ens assenjala el primer que va fer...) Aquest és el quadre de "la moral" No m'el vendria per res del món. Al cap de tres mesos d'haver-lo pintat, vaig començar a vendre quadres de flors.

- *En vendre un quadre, no et sap greu perdre'l?*

Molt, me'ls quedaria tots, però per un altre cantó també em complau que algú els tingui amb grat a casa seva.

- *Per què vas començar a pintar?*

L'afició la tinc des de petit, he admirat sempre els pintors però, m'ho varen desaconsellar dient-me que em moriria de gana. Vaig intentar ser arquitecte i després aparellador; però amb penes i treballs (estudiant de nit) vaig aconseguir ser delineant. Esser pintor és la meva venjança a la vida.

- *Des de quan exclusivament de la pintura?*

Als quaranta-cinc anys, va arribar el moment que vaig decidir que el que realment volia era pintar, i vaig agafar el pinzell.

- *Quins treballs feies abans de dedicar-te plenament a la pintura?*

A mi el que m'ha agradat sempre és fer coses, construir, per aixó recordo la meva estada a Africa com l'etapa més feliç de la meva vida (és un país on s'hi pot fer moltíssim). Vaig treballar des d'enginer fins a manobre. La gent que només parla no m'interessa. L'important és l'obra que deixes feta.

- *La vida de pintor i més ampliament la vida d'artista, sembla que porta una manera de viure bohemí...*

Oh! vida de bohemí... Parlem-ne! La gent aviat ho diu; la vida d'un pintor és un camí dur, ple de renunciés a un cert benestar, que, de la manera que l'entén la gent, jo en defujo (a mí que no em busquin a les massificacions) No demano res més que em deixin sol amb la pintura, que no em vinguin amb maldecaps.

- *La tasca de pintor és molt solitaria...*

La creació vol molta meditació; un artista s'ha d'aïllar per poder crear. Com diu el meu company Joan de Palau:

LA VIDA D'UN PINTOR
ÉS UN LLARG CAMÍ FET DE

SILENCI, MEDITACIÓ
I FIDELITAT.

- *La gent, i potser més en un poble, pensa que la pintura no és un treball, sinó un passatemps. Arriba tot sovint la incomprensió?*

Si d'alguna cosa presumeixo és que la gent m'estima. M'han capsat força. Tanmateix sempre hi ha alts i baixos... Comprenc molt bé la fugida de'n Gauguin a la Martinica.

- *Hi ha paisatges tristos o és el prisma del qui els mira que els en fa?*
En els meus quadres sempre s'hi reflecteix el meu estat d'ànim. En vaig fer un pel Dr. Turón tristíssim, la riera'en gris... Em va dir: "Quan el

amb...

Antoni Casellas

pengi hi posaré la patètica d'en Txaikovski".

- Com utilitzes el color en la teva pintura?

Pinto amb totes les games de colors que hi puc donar i com més matisos aconseguixo millor, però evitant les estridències ja que a la Natura no n'hi ha.

- Dins de quin estil de pintura et definiries?

Figuratiu, amb una imprompta impressionista; m'agradaria capsar més la impressió que el detall.

- No creus que la teva temàtica es molt repetitiva?

Pintar arbres, flors, muntanyes, paisatges en les diferents estacions em torna boig, és on m'hi sento millor.

- No has pensat mai en buscar noves formes?

No. Vaig començar tant tard que no tinc temps. Prefereixo perfeccionar el meu estil.

- Quina opinió et mereix l'art abstracte?

Una opinió molt abstracta és que no l'he acabat d'entendre ben bé. Em fa l'efecte que n'han fet un gra massa.

Però s'ha de dir que en totes les tendències hi ha hagut molta gent i molt bona. Abstracte vol dir prescindir de tot el que és real, però si ho anem treient tot, al final només ens quedarà l'esquelet. A mi m'agrada pintar tal com ho veig.

- Tens contactes amb d'altres pintors?

Sí. Són pintors i a la vegada molt bons amics, sempre m'han ajudat: en Joan de Palau, que considero el meu mestre, en Damián Torres, l'Angel Corominas, en Matías Palau Ferrer...

- Defenses la llibertat d'expressió?

Sí, sempre que no es desbarri. Llibertat, però dintre d'un ordre. S'ha fotut un barreig de conceptes que no ho entenc...

- Quan comences, no existeix una mena de por al fracàs, a la mofa de la gent?

De cap manera. Penso que només és fracassat el que no fa mai res. A mi una persona que fa alguna cosa, em mareix, ja per aquest sol fet, un respecte.

- Quin paper ha jugat Arbúcies en la teva obra?

Molt important. Potser en tenir una Natura tant bonica la gent té la sensibilitat a flor de pell. Una prova és que Arbúcies es un dels llocs on la gent va més a les exposicions.

- Tothom rep l'art de la mateixa manera?

No, hi ha gent que no té cap sensibilitat ni cultura, només "cultureta", son el que se'n diu "una aixella il.lustrada"; un pastor, a vegades, té una sensibilitat molt més accentuada que no he vist mai en persones amb més mitjans que es creuen molt cultes, però que no tenen més que una capa de vernís.

- Com ho veuries que a les classes de plàstica de les escoles hi col.laboressin els artistes?

Penso que seria una cosa bona però desconfio de la seva eficàcia.

Tampoc no tindria massa paciència per estar en una classe de 23 alumnes, on només un parell hi posessin interès; si de cas em quedaria amb aquets i enviaria als altres al carrer.

- Com t'has adaptat a la tasca de pintor?

Jo soc una mica apassionat en les meves coses, mira hi ha qui s'anamora i està tant tranquil i qui s'hi torna boig.

Si estás disposat a fer una feina d'aquestes les passes molt magres i n'has d'estar content i conformat; malgrat tot fins que em mori vull pintar.

- Com veus l'evolució de la teva obra?

La meva trajectòria és continuada, anar endavant, vaig fent camí cada dia.

Així hem vist l'Antoni Casellas, un home que viu la vida tal i com l'entén.

CARME COLL - GLÒRIA FONT - MAITE GISBERT

MOBLES Jovis

VENDA DIRECTA DE FÀBRICA

A SANT HILARI: ctra. Font del cirerer, 7

A ARBÚCIES: c/ Sant Jaume, 27

- MENTADORS
- HABITACIONS
- REBEDORS
- MOBLES JOVENIVOLS
- «TRESILLOS»
- UNA EXTENSA GAMMA
- DE MOBLES AUXILIARS

- ES FAN PRESSUPOSTOS PER A EQUIPAMENT DE VIVENDES I APARTAMENTS COMPLETS.

Visiteu-nos sense compromís! FEINERS: DE 7 A 9 DE LA TARDA.
DISSABTES A LA TARDA I DIUMENGES AL MATÍ.

MEDITACIÓ

EN LA MORT D'UN AMIC

El millor dels meus amics d'abans de la guerra va ésser, certament, en Ramón Ferrer i Montplet. El seu taranná d'home bó, delicadament sornaguer i extremadament correcte, va convertir-lo en peça essencial del grup que, amb en Josep Freixas, en Met Gisbert i jo, formavem el cercle d'amistat més ben avingut de la Vila: cap dels quatre sabia ballar i, com que sols en Met era un boníssim futbolista, els altres tres acudíem assiduament al partit de cada diumenge, disposats a considerar mèrit comú cada bona jugada que l'amic hi fèia. Quan en Freixas va marxar d'Arbúcies, en Món, en Met i jo vam integrar-nos al grup de jovent que fèia teatre al Centre Catòlic, per a passar, més tard, a la Penya Lluscos, a la directiva de la qual tots tres vam tenir-hi càrrec actiu.

En Món era, literàriament, un filó inacabable i, literalment, un activista consumat. Sempre el trobaves a punt i no hi havia iniciativa que es trunqués per la seva falta de col.laboració, car, si bé baixet d'estatura, formava tothora a primera línia com un gegant enardit. I era, sobre tot, un perfecte amic i un humorista conseqüent. Que Déu l'hagi perdonat.

Ara, una mica a distancia, els fets d'avui em retornen quasi al viu la memòria de les coses passades: d'aquella colla que vam fundar i fer viure el "Baix Montseny" durant més de cinc anys, només resto jo. L'ordre cronològic de la desfilada s'ha anat produint, inexorable: Mossén Ramón Pagés, en Jaume Closa, Mossén Lluís G. Pons, n' Eusebi Aregall i Pujals, en Josep Graells i Tort, en Lluís Torres i Pla... i, ultimament, en Ramón Ferrer i Montplet. Com que no puc pas quedar-me per llevar, jo seré, per tant, el darrer cagalló de la tira; el compendi agrisat d'una gent de bona fe que va treballar amb molta pena i poca glòria, tal com sol succeir a la majoria dels arbuciençs que intenten remoure una mica l'ensopiment de la Vila.

La mort recentíssima de l'amic m'obliga a fer un íntim examen de consciencia, la contrició del qual bé podria ésser la revisió de l'aïllament voluntari on m'he reclós després dels meus trenta anys de viure fora d'Arbúcies. Tanmateix, el temps que no passa en va, aigualeix a distancia els favors i els ressentiments, i penso que ja és hora de qué, si no puc agrair els primers perquè no van produir-se, consideri liquidats els segons, que van ésser feixucs i abundosos.

I atribuir-ne el mèrit, al traspás de l'amic que, si ha tingut la importancia de desfer el gran interrogant de la seva vida, em doni el consol de l'oblid, que vindrà ésser, al capdavall, l'inici de la darrera esperança.

RAFAEL VILÀ I BARNILS

«DE LA CASA DE LA VILA ESTANT...»

Amiga lectora, amic lector:

M'incorporo des d'aquest número de setembre a l'ampli equip de col.laboradors de Perxada, tot esperant que aquesta breu columna mereixi el vist-i-plau de l'equip de redacció i tingui un interès mínim per a tots vosaltres, -condicions indispensables per a la seva continuïtat-.

De la Casa de la Vila estant, vol ser pura i simplement una reflexió breu sobre qualsevol tema d'interès col.lectiu; i a nivell personal gairebé un exercici d'higiene mental.

El meu intent és enfocar aquests temes des de la perspectiva més general possible, defugint qualsevol temptació de propaganda partidista. Tinc en aquest sentit la tranquil.litat de saber que si en algun moment de descuit en faig un gra massa tot parlant de les excel.lències de CUPA, l'oposició, amatent com li pertoca a qualsevol fallada meva, em picarà d'immediat el bec, -o la ploma en aquest cas-. Aventatges de la Democràcia

Algun company ben intencionat m'ha advertit del perill que, per mor del meu càrrec, aquesta columna i el seu contingut siguin utilitzats en certs moments en contra meva i del Consistori que presideixo. En sóc conscient, millor dit, tinc la seguretat que en algun moment o altre les meves opinions seran manipulades i utilitzades per interessos partidistes.

Accepto el risc i em nego a avantposar qualsevol mena de comodisme polític a un principi que considero bàsic en qualsevol societat democràtica: LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ.

Salutacions cordials de la Casa de la Vila estant...

JAUME SOLER

DADES DEMOGRÀFIQUES (per J.B.C.)

JULIOL I AGOST DEL 1980

Baptismes: 8 Núria Albó i Canals, Marta Masferrer i Tordera, Isaac Gómez i Busquets, Marta Ribera i Torres, Emmanuelle Thöny i Horta, Susanna Palomo i Sardà, Rut Guerra i Gotarra, Josep Fontanet i Mallejà.

Matrimonis: 3 Jaume Pastells i Pagès i Mª Teresa Díez i González. Francesc Sala i Costa i Rosa Planiol i Ferrer. Salvador Soms i Sala i Maria Tarrats i Llopart.

Defuncions: 7 Àngel Casellas i Xamaní, Joaquim Bover i Serra, Manuel Tarradellas i Planas, Josep Fugarolas i Mosoll, Mª Àngels Fàbrega i Puig, Ramon Ferrer i Montplet, Ramon Garriga i Canaleta.

ARA FA CENT ANYS: Juliol i agost 1880

Baptismes:	Juliol 13	Agost 10
Matrimonis:	" 1	" 1
Defuncions:	" 11	" 6

11 setembre

A les onze del matí Festival Infantil i Xocolatada per a tota la mainada.

Xics i grans van participar dels balls, jocs i cantades que van ser animades per en JOAN COTS.

Els actes populars de la tarda s'iniciaren amb la lectura del manifest de la Diada. A continuació un RECITAL DE POESIA PATRIÒTICA a càrrec de,

DANIEL MARTÍ
MARTA MARTÍ i
JORDI PLANAS

Val a remarcar aquest recital per l'emotiva lectura que van fer-ne i per la gran acceptació de la gent.

A continuació del recital de poesia, hi va haver un recital de cançó CATALANA a càrrec d'en Ramon Muntaner i el seu grup.

Amb aquestes imatges - queda ben palesa la participació popular en tots els actes de la Diada.

Al vespre Sardanes a la Plaça. En finalitzar l'orquestra va interpretar l'Himne - "Els Segadors" que va ser rematat amb forts aplaudiments per tots els sardanistes aplegats a la Plaça.

FANTASIES QUE NO HO SÓN

Passejant pel camí del dubte...
hom descobreix la ignorància que ens ofega

Un petit ocell, gairebé insignificant, ha estat llençat a la llibertat. Sol. En contra de la seva "voluntat". No sap, no pot entendre el que li succeïx. Per si mateix, és incapaç d'escollir la llibertat; i menys de valorar-la. Fins ara ha viscut sempre protegit, acompanyat, estimat?, "esclau". Esclau sense ser-ne conscient. Sense conèixer la llibertat. Esclau estimant la seva esclavitud. Aquesta presó daurada.

SÓC MÉS LLIURE ARA QUE ABANS ?

Un petit ocell, pobra criatura, ha nascut a la llibertat. A una llibertat condicionada per la ignorància. Pel costum. Per l'egoisme. Es troba desplaçat, ridícul, enganyat. Acaba de descobrir, quina vergonya per tots nosaltres!, la nostra venerada i adulterada llibertat. Per desgràcia, aquesta és tota la que et podem oferir. O millor, és la que ens han concedit. És la llibertat disponible. No la promesa. No deixis, amic ocell, que el que veus et deprimeixi. És només una primera impressió d'una realitat dinàmica, alterable. Amic meu, para atenció, La llibertat és quelcom més que la capacitat i la possibilitat d'escollir entre diferents alternatives. La llibertat, ni es compra ni es ven. Neix amb cada individu. Ser lliure vol dir ser un mateix. Vol dir aprofitar i treure tot el suc a aquesta llibertat en potència que ens és consubstancial. Aquest esforç, aquesta ànsia d'ésser lliure, aquesta lluita contra el conformisme adormidor, totes les petites revolucions diàries, això és..., guanyar la llibertat.

NO, ARA NO SÓC MÉS LLIURE QUE ABANS

Tots hem d'aspirar a la llibertat, Tu també, petit confident. I malgrat que part de la nostra llibertat sigui de competència personal i intransferible, no vol dir, ni de bon tros, que sigui un camí per fer en solitari. Vivim en comunitat. No som un conjunt d'individus sense relacions entre ells. Com un cos; i si algun dels seus elements no és lliure, el cos no és lliure. I nosaltres, els seus components, tampoc.

La llibertat, quan és veritable, es manifesta per mitjà de l'amor. L'amor com expressió palpable de llibertat. Aquesta facultat d'estimar, cada dia més arraconada, ens demostra que el camí que ens ha de conduir a la llibertat última és encara molt llarg. És un camí que no té pèrdua per qui el vol seguir. Un viarany sense fi, impossible pels que no tenen esperança ni ganes de llibertat.

PUC I VULL SER LLIURE

La llibertat, amic ocell, és utòpica. Una bellíssima utopia. Un gran somni. Aquesta és la llibertat a la que has d'aspirar i no esperar. No pensis mai que ja ets lliure, perquè només seràs un ridícul esclau de la teva impaciència. De la teva ignorància.

XAVIER GUELL

NENS I NENES!

1) CARME PUIG de 5 anys.

2) FERRAN NOGUERA de 5 anys.

3) LÍDIA BUSQUETS de 5 anys.

US FELICITEM PERQUÈ HEU
TREBALLAT TANT AQUEST
ESTIU.

POC A POC ANIREU VEIENT
ELS VOSTRES DIBUIXOS A
LA REVISTA. ANIMS, QUE
EN SABEU MOLT !

SOLUCIÓ CONCURS INFANTIL

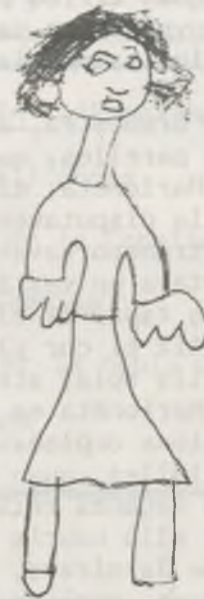
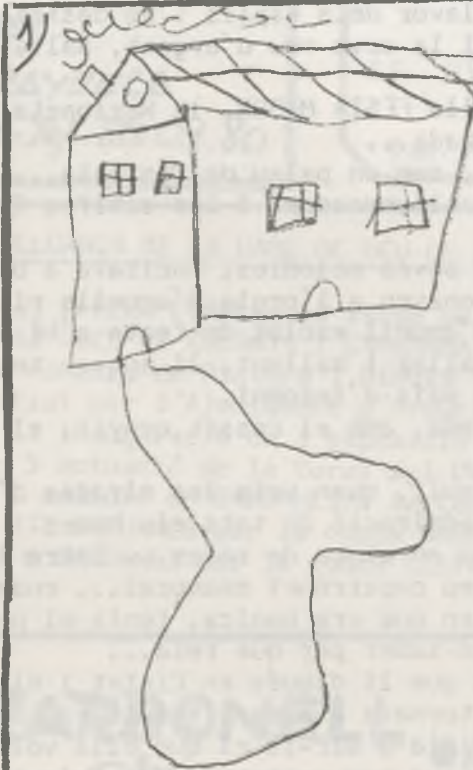
PREGUNTA Nº 1 - La Costa o Prat i Marçet

PREGUNTA Nº 2 - Can Quadres

PREGUNTA Nº 3 - Vermell i blanc.

La guanyadora ha estat la nena:

SÍLVIA TORRES I CLADERA.

SOMNIS DE ROSA

(Conte de Festa Major)

Aquell matí de FESTA MAJOR, va aixecar-se clar, brillant... Uns nuvolets flonjos entelaven la puríssima blavor dels espais i es desfeien com un desmai. Cantaven les campanes i la seva veu d'argent, saltava pels aires, escampant repics de Festa.

Com havia esperat aquella FESTA MAJOR, la Marioneta!

I, quan arribà la vesprada...

L'envelat era magnífic, com un palau de fantasia... Els cortinatges que penjaven, eren riquíssims, la llum enlluernadora i les catifes flonges, com un escampall de cotofluix.

Una orquestra, amb les seves melodies, incitava a ballar i la pista era un formigueig de parelles, que es donaven a l'orgia d'aquella nit.

La Marioneta, dintre d'aquell esclat de festa s'hi movia amb tota felicitat. Els joves se la disputaven per ballar i ballant, li anaven teixint un collar de galanies, que la transportaven en un país d'insomni.

Portava un vestit de seda, amb el cosset cenyit, el braç nu i la faldilla llarga, fins a tapar-li els peus.

Sentia el cor ple d'orgull, quan veia les mirades d'enveja de les altres noies, perquè ella sola, atreïa l'admiració de tots els homes.

La Marioneta es banyava en aigua de roses... Entre l'encís d'aquella nit un munt d'il·lusions omplenava el seu caparronet enamorat... enamorat! Ella, encara que esclatés en rialles, quan li deien que era bonica, tenia el pensament ben lluny d'ella... Moltes vegades reia, sense saber per què reia...

Tot allò hauria volgut que li digués en Cintet i el gran babau no gosava a dir-li res. Se la mirava, se la tornava a mirar, sospirava, sentia enveja quan els altres hi ballaven, però no es decidia a dir-li el que ella volia!

La Marioneta, que n'estava ben enamorada, li feia tan bon posat com podia, però ell com si no se n'adonés.

Aquella nit en Cintet va treure la toia i... cas estrany! La toia era un cavall blanc, de carn i ossos, guarnit amb sarrells i cascavells. No s'havia vist mai una toia semblant!

La Marioneta, tremolava d'inquietud... "Qui sap a qui la donarà?", pensava. Encara no acabava de fer-se aquest pensament, quan en Cintet anà de dret a ella a oferir-li el cavall blanc. Ella, tremolava d'alegria, el cor li batia i enmig d'aplaudiments i de visques cavalcà sobre aquell cavall blanc, que semblava de rondalla. L'orquestra tocà una marxa i en Cintet, portant el cavall blanc per la brida, la passejà triomfalment per tot l'envelat!

Quan ella baixà del cavall, en Cintet li prengué les mans, la mirà als ulls i obrí la boca per parlar...

En aquell moment, la Marioneta es despertà. Un raig de sol que entrava per la finestra mal ajustada, l'havia despertada, quan justament el seu somni anava a ser més dolç! Cinc minuts més i en Cintet ja hauria dit la seva declaració!

-Per què m'he despertat? Per què no podia dormir sempre més?

Efectivament, el seu somni era tan rosat, que més li hauria valgut dormir i somiar-lo tota l'eternitat!

RAMON FERRER I MONTPLET

VIATGES CANIGÓ, S.A.

Circuits PULLMANTUR
RUTAS - IBEROJET

Delegació a ARBÚCIES:

JOAQUIM JUNCA CAYUELA

Passatge Viladrau, 23 - Tel. 86.01.80

Martí Plana

Fotògraf

CORRESPONSAL GRAFIC DE PREMSA

REPORTATGES

CASAMENTS - etc.

ES REVELAN CARRETS de COLOR

Tel. 86 03 75

ARBÚCIES (Girona)

SEPTENARI A LLOANÇA DE LA MARE DE DÉU DE LA PIETAT (Programa d'activitats)

Dissabte,
dia 27

Matí: a les 11 OFRENA FORAL a la Verge pels nens i nenes.

A les 12 JOCS DE CUCANYA i GYMKHAMA.

Primer concurs de Pintura i Dibuix "Aplec de la Capella", organitzat per l'Ajuntament d'Arbúcies.

A les 11 inauguració de l'exposició a la Gabella.

Tarda: A les 5 actuació de la Coral del Centre.

A les 6 audició de SARDANES a la Capella per la cobla GENISENCA.

Diumenge,
dia 28

Matí: a 2/4 d'1 SARDANES per la cobla MARESME.

Tarda: a les 6 SARDANES per la cobla COSTA DAURADA.

GESTORIA CARBONELL

Rda. Ferran Puig - GIRONA

- ASSUMPTES FISCALS
- ASSEGURANCES SOCIALS
- ASSUMPTES GENERALS

● Sol. Licituds Pensions: JUBILACIÓ • VIUDETAT • ORFANDAT

● CERTIFICACIONS ● PASSAPORTS

● REGISTRES INDUSTRIALS ● AUTOMÒBILS

● ASSEGURANCES GENERALS, amb:

"COMMERCIAL UNION ASSURANCE COMPANY LIMITED" (anglesa)

D.A.P.A.

- ASSEGURANCES AUTOMÒBILS

- DEFENSA INTERNACIONAL

DELEGACIÓ:

JOAQUIM JUNCA CAYUELA

Passatge Viladrau, 23 - Tel. 86 01 80

ARBÚCIES (Girona)

CONCURS PREMIAT AMB
LLIBRES PER VALOR
DE 1.000 PESSETES.

GENT D'ARBÚCIES
GENT D'ASTÚCIES

CONCURS N^o, 10

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

PREGUNTA N° 1

-ARQUITECTONICA-

Sabríeu dir-nos on és el pou d'aquesta
fotografia?

PREGUNTA N° 2

-CULTURAL-

De la coneguda sardana que porta per
títol "Cant a la Vila d'Arbúcies", en saps
el nom dels autors de la lletra i de la mú
sica.

PREGUNTA N° 3

-ESPORTIVA-

La disciplina esportiva del JUDO té
diferents colors de cinturó que represen
ten diferents graus. Saps quin és el color
que correspon a la més alta gradació?

-Envieu les respostes o porteu-les personalment a l'oficina de La Caixa o a la Biblioteca d'Arbúcies. També les podeu enviar per correu directament a la revista PERXADA.

-Teniu temps fins el dia 10 d'octubre.

-El mes vinent publicarem la solució del concurs n° 10 i el nom del guanyador.

SOLUCIÓ CONCURS N° 9

El guanyador és en PERE GARRIGA I SOLÀ.

-PREGUNTA N° 1 - La casa de Fogueres.

-PREGUNTA N° 2 - Els Serafins del Montseny, Els Castanyers, L'Arbucienca,
Els Rítmics, Orquestra Trèbol.

-PREGUNTA N° 3 - LLUÍS ROMERO.

ESPORTS

per Jaume Sureda

VILARROJA, 3 - ARBÚCIES, 1

SENSE AMBICIÓ NO ES POT SER CAMPIÓ !!!

Amb una actuació gens convincent, i amb una clara i merescuda derrota, inaugurarà l'Arbúcies el campionat 1980-81. S'esperava molt de l'equip arbucienc, un equip amb aspiracions i que ha defraudat totalment, des d'un porter molt insegur i que no ens va fer oblidar en Quiles, a una defensa molt vulnerable i que provocà moltes faltes, amb un centre de camp totalment nul -on només en Pep Monell es pot salvar- i una davantera mancada de força per assegurar el partit després del 0-1 inicial. L'entrenador també fou un dels principals culpables, però el campionat és llarg i aquesta ensopegada ha de ser molt positiva perquè es rectifiquin unes falles que van ser molt clares al llarg de l'encontre.. Un equip amb aspiracions ha d'arriscar molt més, i ha d'assegurar aquests partits fàcils si es vol aconseguir el somiat ascens, i s'ha de sortir a jugar sense triomfalisme i pensant que tots els rivals són difícils. Esperem que aquesta lliçó no se'ns obliidi.

MARCADOR: 0-1, Vergés, m. 6; 1-1, Juli, m.49; 2-1, Eusebio, m. 74; 3-1, Parés, m. 85.

Per l'Arbúcies jugaren: De Haro; F.Camps, Jesús, Camps i Vila; Salazar, Monell, Recarens i Ochoa; Jané i Vergés.

Pel Vilarroja ho feren: Ramon; José Luís, Quiñones i Vergés; Olmo II i Juli; Eusebio, - Juanito, Parés, Olmo III i Manrique.

Arbitrà sense complicacions el senyor Casademont.

ARBÚCIES, 5 - LLANÇA, 1

EN PODIEN SER MÉS

Bona entrada al camp Municipal per assistir al primer partit de campionat - del primer equip local. Abans de començar l'encontre es va fer la presentació dels equips inferiors del club que pugen a un total de 125 practicants entre tots.

El C.D.A. tot i no estant al nivell que és d'esperar, guanyà sense cap problema un flux Llança que en cap moment no donà sensació de perill. Després de dominar de manera imprecisa durant la primera part, la sortida d'en Pastells durant el m. 14 del segon temps donà una força a la davantera que fins aleshores no tenia. És incomprendible veure que un jugador com en Jaume es passi 59 m. assegut al banc i que a casa es jugui només amb dos davanters. L'equip arbucienc, tot i millorant actuacions passades, es troba només a un 60 o un 70 per cent del rendiment que és d'esperar que tinguin els bons jugadors que formen la plantilla.

MARCADOR: 1-0, Monell, m. 5; 2-0, Salazar, m. 22; 2-1, Font, m. 49; 3-1, Salazar, m. 53; 4-1, Pastells, m. 67; i 5-1, Jané, m. 79

Pel Llança jugaren: Gutierrez; Sala, Font i Soler; Vall-llosera, Peiró i Buscató; Lechiga, Carranza, Perez i Trigo.

L'Arbúcies alinià a: De Haro; Navas, Jesús, Camps i Vila; F. Camps, Monell, Recarens (Pastells m. 59) i Salazar; Jané i Vergés (Riumalló m. 34)

Arbitratge regular del senyor Mas.

ELS JOVENILS DEL C.D.A.

L'equip juvenil local inicià la temporada a principis d'agost sota la direcció -per segon any- de Josep-Anton Vera, ajudat per en Manel Vilafort, l'Antoni Ferré i en Quim Vall-llosera. La plantilla actual està formada per 24 jugadors i sembla ser -que hi ha una bona base per afrontar amb garanties el campionat i aleshores gaudir el primer equip d'algun jugador, faceta i objectiu primordial de l'equip. El campionat començarà el 21 de setembre, i fins ara, als partits de preparació, la sort no ha acompanyat massa la mainada perdent a Vidreres per 4 a 2 i quedant subcampions en el conflictiu "7 trofeu Convergència".

Si volem que el futbol local no mori, ajudem a conservar amb el nostre estímul aquesta pedrera, a la que potser no se li dóna la importància que té.

entreteniments

1/ VIDEOTEST

TOTES LES SÈRIES DE FIGURES ESTAN ORDENADES MITJANÇANT UNA RELACIÓ. SOU CAPAÇOS DE TROBAR-LA I DE COMPLETAR LA DARRERA?

3/

ON VAS?

SOLUCIONS: (Pergamí)

Sents com toca l'orquestrina?
Fa una música tan fina
que se'm fica dintre el pit...
i tot dansant veig, oh nina!
dins ta vista purpurina
brillar un somni indefinit.

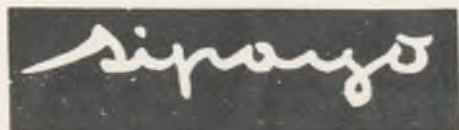
2/

LOCALITZEU, ENTRE LES LLETRES DEL REQUADRE, EL NOM D'AQUESTES DOTZE PECES DE ROBA AQUÍ REPRESENTADES, TENINT EN COMPTE QUE PODEN LLEGIR-SE DE DRETA A ESQUERRA, D'ESQUERRA A DRETA, DE DALT A BAIX, DE BAIX A DALT I EN DIAGONAL.

(Encreuats)

	1	2	3	4	5	6	7
1	P	E	R	X	A	D	A
2	E	N	A		M	A	R
3	R	O	S	A		R	B
4	F		T		S	A	U
5	E	R	R	A			C
6	C		E		A	P	I
7	T			A	S		E
8	A	S	P	A			S

FIRMES COL.LABORADORES:

DISCOTECA ARBUCIES

**BAR
EL CENTRE**

F. Camprodon, 32

ARBÚCIES

CANSAIADERIA

Anna M.^{na} Ballús

F. Camprodon, 6 ARBÚCIES

BAR i BOTIGA

CAN SITRA

TEL. 86 01 71 - ARBÚCIES

LLIBRERIA

el pont

PONT, 3 - ARBÚCIES

a arbúcies

Mobles Jaume Recarens

CARNISSERIA

ARIMANY

F. CAMPRODON, 4 - ARBÚCIES

"la Caixa" a les escoles

MÚSICA · TEATRE · CINEMA · ÀUDIO-VISUALS D'ART · ANIMACIÓ · CANÇÓ
POESIA · CONFERENCIES · EXCURSIONS · VISITES DIDÀCTIQUES...

OBRA INFANTIL
DE LA CAIXA DE PENSIONES PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS

CAIXA DE PENSIONES
"la Caixa"